

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svoje frankirajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opraviništvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska.

Angleški „Standard“ prinaša vest, da je v ruskem vojnem svetu v Karsu general Filipov energično nasvetoval, naj ruska vojska maršira skozi Malo Azijo na — Carigrad. Dunajski turkofilen list sicer pravi, da to za to nij mogoče, ker Rusi nimajo flote, da bi Bospor forsirali. Ali to nij noben ugovor. Bospor — po naše bi se prevela ta beseda v „kravji brod“ — je samo pol milje širok, na najožjem kraji meri celo samo 2800 črevljev. Torej je dan danes njegovo forsiranje mogoče. Saj so tudi isti turkofili letos spomlad proročevali, da, „ker Rusi nimajo flote“, a Turki imajo celo lepo dunavsko flotilo, ne bodo Rusi mogli čez Dunav, ali bodo vsaj izgubili pri tem prehodu 20 do 40.000 mož. Ali evo, potem so brez flote prišli z jako malimi izgubami! Tako je tudi tu mogoče, da bodo Rusi, porazivši Erzerum in Batum, mahnili jo skozi Malo Azijo na Carigrad. Ideja je stara. To se ve, da bodo Angleži vpili, ali dovršeno dejanje nikomur bolj ne imponira, nego sebi-čnjakom.

Z evropskega bojišča tudi danes nij nič novega.

Srbija je tako orožena, da se sme vsak dan pričakovati njen vstop v vojno akcijo. Zato so pa turkofili srditi na njo in psujejo prav po nemško.

Iz Peterburga se poroča 22. t. m. depeša „Golosoza“ iz Verinkale 19. t. m. poroča: Onim Turkom, ki so iz Karsa bežali, bilo je umikanje na cesti proti Oltiju zaprto in odrezano. Pri Karsu je bilo 16.000 Turkov ujetih, 350 kanonov dobljenih in izredno velike zaloge živeža in streliva

vzete. Ruske izgube so nekaj nad 2000, a Turki so izgubili 8000 mož.

Boj za Kars.

Iz precej obširnega telegrafičnega poročila dunajske „Presse“ iz Tiflisa 19. novembra posnemljemo to-le. Tvrđnjava Kars so vzeli Rusi po noči mej soboto in nedeljo. Po neprestanem bombardovanju so pričeli dne 17. novembra ob 8. z večera naskok in po trinajsturnem boji so dobili Rusi vse forte in citadelo. — Posadka v Karsu je bila 12.000 mož močna; ruske napadovalne čete, katerim je osobno zapovedoval veliki knez Mihajl, bile so sestavljene iz oddelkov 39. in 40. divizije pešcev ter iz oddelkov ruskih posadek v Ardahanu in Achalzichu — in so vkupe imele blezu 36.000 vojakov, 75 stalnih a 120 poljskih topov. Odločilen napad je bil namerjen na jug, proti južnim fortom. General Lazarev je stal na skrajnem desnem krilu in vodil svojo kolono proti štirioglatemu fortu Hafiz-paša-Tabia in pred njim ležečej luneti Ehanli.

Glavno utrdbo na jugu, Kanli-Tabia, je prijel general Grabbe, ki je padel pri naskoku na dve predredute te utrdbe. O polu noči pribojevali so zmagoviti Rusi utrdbe Kanlijske in bolj na zapad ležeči fort Suvary-Tabia, od tod pak so se ruske kolone prebile v mesto in so po hudem in krvavem boji po ulicah vzele naposled tudi citadelo. Naskoku na forte, ki so na levem bregu reke Kars, zapovedovala sta generala Komarov in Roop. Glavni napad se je vršil proti utrdbam na Čahmahskih višinah; boj je onli najdalje trajal ter se je končal stoprv okolo devete ure do polu dne. Del garnizije jugozapadnih fortov, ki je hotel ubegniti, ujela je ruska ko-

njica, katere je bila postavljena ob cesti v Erzerum in Turki so morali odložiti na nje zapoved vse orožje.

Še predno se je dan jel delati, imeli so Rusi v svojih rokah forta Arab- in Karadag-Tabia. Včeraj po polu dne je šel veliki knez Mihajl v mesto Kars, katerega ključje mu je general Loris-Melikov pred vratmi izročil. Vojska pak je od veselja vriskala in godba je igrala cesarsko pesen: „Bože carja hrani“. Za jutri, v dan godu velikega kneza, pripravljajo v Karsu velike svečanosti. Rusi so izgubili mrtvih in ranjenih 5000 mož, a Turki 7000 — ostale so vse ujeli. V Karsu so zmagovalci našli 364 stalnih in poljskih topov raznih sistem. Razven tega so si priborili 20 zastav, 2000 konj, 36.000 patron, 2000 centov raznega streliva in mnogo živeža.

Generala Lazareva bodo baje izvolili za guvernerja tej tvrđnjava. — Včeraj večer se je 15.000 mož jelo pomikati proti Erzerumu, kjer bode general Loris Melikov prevzel zapovedništvo oblegovalne vojske. V Karsu so včeraj imeli vojno posvetovanje. General Filipov, ki je lani prepotoval vso Malo Azijo, je, kakor uže mnogokrat prej, zopet predložil nasvet, da se za sedaj Erzerum cernira, a potem da se Rusi jamejo pomikati proti zapadu Malej Aziji. Car je kavkaške vojski poslal telegrafično dnevno povelje, v katerem naglašja, da boj še nij končan, ter da bode vrta vojska morala še mnogo naporov in trpenja prebiti. Car se zahvaljuje vojski na nje junaštvu in pravi, da ne bode samo Rusija skrbela za padle in ranjenike, nego tudi on sam, ki je nje vladar. Carjevo dnevno povelje se končuje: „sirotam bodem jaz varuh.“

Listek.

Sladek spomin.

(Slika iz mestnega življenja. Spisal Josip M... 6)
(Dalje.)

Amalijin oče, pl. Barabek, je bil vrlo dobrovoljen humorist, — a nič menj, je bilo zadostenje, katero je na grofovo voljo zahteval moral, cela komedija, ki je obstajala v tem, da sem moral skozi 8 dnij zapored ob gotovej uri in določenej ulici, prvo žensko osobo, katero sem srečal, okleniti okolo vratu, ter jo nagovoriti: „Srečne oči, ki te zopet vidijo; koliko časa sem uže hrepenel po tebi, nestrpno štel ure in ure, ko te bodem zopet pritiskal na ljubljeno srce,“ — pri zadnjem misiji pa dotično žensko osobo, v dokaz, da sem po ukazu strogo ravnal, pripeljati predenj, ter pri njem snubiti za njeno roko. Ob enem se je zavezal, da on prevzame od-

govornost za vsako posledico. To nij bila tako lahka naloga, kakor bi si kedo mislil, — a jaz sem moško besedo dal, — in spolnil.

Pri ločitvi mi je gospod Barabek dobrovoljno stisnil roko, a nazvani grof se mi je pa porogljivo posmehoval, rekoč: „To bo pravo delo za vas, — tu vam ne bo treba niti najmanje gledati na etiketo, glejte le, da nam v 8. dnevih kaj prida predstavite!“

Ko sem si stoprv v svežem zraku nekoliko pomiril razburjene živce, podal sem se v svojo spalno sobo. Stoprv sedaj pogledal sem si karto, katero mi je oficir prezentiral in sem jo še vedno držal v roki. Bral sem njegovo ime in značaj: „Ernst graf Strenger, k. u. k. preus. Uhlanen Major, — Gutsbesitzer, etc.“

To me je še najbolj jezilo, — in mislil sem si, kaj ima ta Prus tu opraviti? — Kanskeje sem izvedel, da ima v Češkej sorodnike, katere vsako leto obiskuje, in ki so si z g. Barabekom dobri prijatelji. Seznanil se je

tem potem z gosp. Barabekom in njegovo hčerjo, — katero je po dolgem prigovarjanji zaročil ž njim, proti temu, da se stalno naseli v Avstriji. Amalija je bila s tem malo zadovoljna, — in večkrat je svojemu očetu pravila, da ne bode srečna ž njim. Gospod Barabek se je sam uže kesal, da je tako naglo obljubil, ne vprašavši svoje hčere, a on je bil preveč mož, da bi dano besedo meni nič tebi nič prelomil, in tolažil jo je s tem, — naj le potrpi, se bode uže kako spremenilo. In k tej spremembi bila je moja malenkost povod.

Drugo jutro sem vstal čmeren in otožen. Toliko mi je bilo jasno, da pri tem stanju ne morem več ostati pri baronu Jelineku v službovanji. Odpovedel sem, lagaje mu, da sem iz doma dobil važna poročila, ki nemudoma zahtevajo mojo navzočnost. Preselil sem se v eno oddaljenih predmestij, ter sem preživel te dni v največej dolgočasnosti. Da bi

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 22. nov. [Izv. dop.]

S 169 glasovi proti 103, tedaj z večino 66 glasov je sklenila poslanska zbornica, da prestopi v specialno debato banknega štata. Razloček nij tako velik in zmaga ministertva nij tako sijajna, kakor si je samo domišljevalo. Proti glasoval je celi klub desnega centra pod Hohenwartom, celi „Fort-schrittsklub“ in zraven teh še kacic 20 poslancev iz centra in levice. Zmago vladno so Poljaci s svojimi glasovi odločili.

Pred glasovanjem je nižje-avstrijski poslanec Schöffel nasvetoval ustno glasovanje in pri tej priliki ministrom očital, da so lani obljubili odstopiti, ako niso več v popolnem soglasju s svojo stranko. Tačas je dr. Unger izrekel, da bodo kvitirali, ali z „značajem ali brez značaja“, gotovo pa iz značajnosti. To se nij zgodilo, in če bodo kedaj odstopili, bodo kvitirali brez značaja, je dejal. Predsednik graja govornika, ker s svojimi besedami ministrom oponaša, kakor da bi bili brez značajni.

V prihodnji seji se začne specialna debata banknega štata, ki se bode menda celi teden vlekla, a da bi se kaj bistvenega spremenilo v statutu, nij verjetno. Vlada ima svoje poslance gotove za se, in skrbi, da se v dvomljivih trenutkih vsi od vseh strani skupaj zbobnajo.

Ruski glasi o mirovnih pogojih.

V ruskih listih se nahajajo sedaj razni načrti o mirovnih pogojih. Najbolj zanimiv se nam pa zdi načrt v „Sovremennih Izvčstjah“, katerega hčemo tu podati. Po mnenju tega časnika bode morala Turčija oddati Rusom svojo floto, in Črno morje mora postati izključljivo rusko, Turčija se ima v njem samo trpeti.

„Turčija — nadaljuje omenjeni časnik — ne sme imeti pravice držati vojnih ladij v našem morji in jih tudi ne sme vpeljevati tja. Ona se mora vrhu tega odreči prava napravljati ali imeti trdnjave v Varni in Sinopu in v obče na vsem črnemorskem pobožji. Črno morje — naše, in pristanišča morajo biti naša. Morajo biti naša, ali ne v tem smislu, da bi bila naša tudi dotična zemljišča. Ta naj pripadajo komur drago in bolje ja, če sultanu, nego kateremu družemu. Ali v prista-

ništa ne bo smela nijedna vojna ladija nijedne države, ne izvzemši Turčije. Kako naj se pa utrdi tak položaj pristanišč? Izgovori se lahko pravo, imeti vojništvo v brežnej trdnjavi in pravo vednega sidrišča za ruske ladije v Bosporu, in končno pa, kar bi bilo še bolj prosto, — pravo brzega zasedenja stolice in obeh bosporskih bregov pri prvem približanju vojne ladije k Dardanelam. Če se pa zabrani vhod v Bospor katerej koli če vojne moči, sme pa li nam ostati svoboden vhod iz Sredozemlj-skega morja? To se samo o sebi razumi, baš tako kakor izhod: to je — naravna posledica našega izključivnega prava nad Črnim morjem; brez tega bi ono ne bilo naše, a to mora biti bitni pogoj.“

Kar se pa tiče pridobljenij v Aziji, tako se zdi navedenemu časniku čudno, da večina ne razume svetovne važnosti Mezopotamije, dočim more Rusija le z vzetjem Mezopotamije končno zadušiti črva, ki izpodjeda vse vože, kateri koli se zvezujejo na izhodu.

Dalje pravi: „Ta črv je — Angleška. Dokler se ne reši vprašanje o Mezopotamiji do cela, dokler še nij ta ključ v stari svet v trdnih rokah, tako dolgo se lahko najde tisoč uzrokov za motenje v nadeji dobiti poprejšnji vpliv, zabranjevati daljnejše vspehe protivnika, kateri je za Angleško pri obvladnji sveta — sama Rusija. Razdelite mezopotamski vodorazdelek mej Turčijo, Rusijo in Perzijo, tako da bi bila prva toliko odrezana od perziškega zaliva, kolikor bi bil poslednjima pristop k njemu olajšan. Ta dogodek bo za Angleško — drugo odcepljenje Zjedinjenih držav; ona se bode ponižala pred breznaidejnostjo.“ S—n.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. novembra.

Torej resnica je, **Hrvatje** so predvčeranjem v Pešti z vsemi svojimi terjatvami propali! Magjari so krajiško železnico tako izpeljali, sklenili, kakor je njim prav, na hrvatske želje te nij oziralo. In tudi drugo terjatev hrvatsko, naj se vojna krajina združi z Hrvatsko, vrgli so Tiszovi magjarski mame-luki brutalno ob tla! Radovedni smo, kaj bodo zdaj „oportunski“ hrvatski zastopniki storili.

Vnaneje države.

Ruski „Golos“ svetuje Srbom udariti. Dogodki v orijentu so taki, da si Srbi sami škodujejo, če še dalje nedelavni ostanejo. Zadnjega izgovora za pasivnost — nasprotja

Avstrije — nij več. Dunajska vlada ne bode protivna akciji Srbije.

Iz Carigrada si daje dunajsk turkoljuben list pisati, da v sultanovem svetovalstvu dozda še niso mislili na udajo, temuč da hoté vojno do konca izbojevati, dokler Rusov ne prisilijo umakniti se. Tudi garancij za boljše vladanje v Bulgariji in Bosni nečejo dati družih, nego „parlament“ svoj. — Še en par Karsov, potem se bode dalo lažje govoriti ž njimi, ne mara da.

V **grškej** zbornici je bil minister Trikupis pozvan, naj predloži poročila grških konzulov o neusmiljenih grozodejstvih, katere počenjajo Turki nad kristijani. Trikupis nij hotel tej terjatvi zadostiti.

Angleški „tories“ silijo baje na vojsko zoper Ruse. Mej tem pa prinaša „Eastern Budget“, anglešk list, ki je avstrijsko-ogerskim „diplomatom“ včas odprt, članek, v katerem pravi, da padec Plevne ne bode nič vznemirjal na Dunaji, ker s premagano Turčijo bode lažje mir delati nego z zmagovito. — Srbi, da po vojski ne bodo nič dobili, (?) kakor orožno čast rešili ...

Italijanska vlada se baje protivi protu temu, da bi Črnagora imela luko v Špici. — Le Italijan sme trgovati, Slovan ne, po morji?

Francoska budgetna komisija je volila Gambetto za predsednika. Pri tej priliki je on naglašal, da bode zakonitost držal, Francija ve, kaj ima storiti in bo storila, treba je le še vedeti, kaj je vlada dežel dolžna.

Pri snovanji ali sestavljanji ministerstva so se pokazale težave. Reakcionarni listi bodré maršala, naj se žuganja republikancev ne straši.

Dopisi.

Iz Trsta 21. novembra. [Izv. dopis.]

Pred nekimi dnevi prinesel je „Slovenski Narod“ telegram, kateri pravi, da je bila v državnem zboru predložena prošnja tržaške sodnije, naj zbornica kazensko postopanje dovoli proti poslancu gosp. Nabergoju zaradi pregreška proti varnosti časti. Ta vest od našega gosp. poslanca osupnila in vznemirila je njegove prijatelje in znance, tembolj, ker niste nobenega pojasnila in vzroka onega kazenskega postopanja dodali. Marsikdo, kateri nij vedel, kaj se prav za prav godi — in ne pozna tukajšnjih razmer, je vprašal: zakaj? Navadno je uže: „veliko kokodakanja, malo jaje“. Tako i tukaj. Kazensko postopanje je neki ono, katero je našemu vrlemu gosp. poslancu napravil uže toliko po časniki razvpiti in naslikani učitelj M. Masten, in sicer vsled necega dopisa, ki ga je uže pred štiri-

izvrševal svojo nalogo nepoznan, omislil sem si obleko, kakor jo nosijo prekupčevalni Abrahamovi sinovi, ter si dal prirediti brado, katero sem si potem prilepil na obraz.

Jeden slučaj je bil, ki je pri vsej romantiki dobro vplival na me in mi dajal pogum. Dobil sem namreč drugi dan pismice, kateremu se je videlo, da je pisano od ženske roke. Hlastno sem ga odprl, in iz zavitka pala je karta, na katerej je stalo lepo litografirano: „Amalija pl. Barabek“. — Na drugej strani sem bral sledeče:

„Velečislani gospod!

Prosim, da oprostite, da vas nadlegujem, kakor tudi, da ste zavoljo mene prišli v take neprilike. Jaz bodem skušala vam vašo igro olajšati, ter tako vsaj nekoliko za krivico, katero imate pretrpeti, zadostiti. Zagotavljam vas, da se smete v vsem popolnem na me zanašati. Jaz sem vam zaveznica, in upam, da se igra ne bo na vašo nečast izigrala. Da ste mi zdravi! Na svidenje!“

To je delalo kakor okrepevalni balzam na moje ranjeno srce, — in pričakoval sem nestrpnost, da bi uže minol zadnji, osmi dan, po katerem bi mogel resno besedo spregovoriti z deklico, — od katere sem bil odsle prepričan, da se zame bolj zanima, — nego je bilo to nekomu ljub.

Prišel sem z nekako resignacijo o prvem določenem dnevu svojo nalogo, — in sicer preoblečen v uniformo nemškega juda. Prva osoba, katero sem srečal, — bila je kmetska dekla, ki je peljala na malem vozičku razne poljske pridelke v mesto na prodaj. Mislil sem si, no, s to boš lahko opravil in ne bode ti treba posebnih ceremonij. A motil sem se, — in njenih trdih pestij, katere so mi segale pod rebra, tedaj, ko sem se jej vrgel okolo vratu, pomnim še denes. Nij mi ostajalo časa, da bi se opravičeval, kajti ona nij razumela šale, — in ko bi čakal, vem, da niti enega rebra ne bi zdravega prinesel domov. Spustil sem se v beg, — in nijsem se

prej ustavil, ko pri domačih vežnih vratih, katere sem še zaprl za soboj, misleč, da še vedno pritiska za mano. Doma sem se zopet slekel, in pregledoval in prešteval sem si rebra, ako sem vsa prinesel domov. Na veliko veselje sem sicer zapazil, da mi nobenega ne manjka, a koža mi je bila vsa prekrita s črnimi, s krvjo zalitimi progami. — Prijatelj, izdihnil sem sam pri sebi, če pojde tako naprej, ne boš živ izšel! — Prihodnjih pet dnij mi je srečnejše preteklo, cel čas niso moja rebra nič trpela — in so skoraj od prve afere do malega okrevala. — Mej tem je prišel sedmi dan. Kakor navadno uniformiran — tako sem i sedaj nastopil svojo pot. Elegantno oblečena, slabotna dama je bila prva, ki mi je tedaj v pot prišla. A nervozna dama pala je pri mojem poljubovanji v omedlevico, — menda iz strahu, da jo je napal kak ropar ali tat. Jaz v prvem trenutku nijsem vedel, kaj začeti; ali bi pomagal ubogej dami zopet na noge in jo prosil odpuščanja, — ali bi bru-

rimi meseci prinesel tukajšnji laški list „Citadino“. Dotični dopis je omenjenemu učitelju očital, da je nekega dečka v šoli s palico močno po glavi udaril in ranil (kar je tamonjši zdravnik tudi precej konstatiral in to na magistrat poročil), in da je bil uže v disciplinarnej preiskavi. Ker se mu je tedaj ta krivda javno v laškem časopisu očitala, čutil se je „razžaljenega“ in pobrisal jo je naravnost na tribunal, — kjer je precej tudi poizvedel, da je pisatelj onega dopisa bil udarjenega dečka oče, g. Nabergoj. Dakle g. Masten nij zadovoljen, da se mu nij nič slabega pripetilo od strani magistratove, kljub temu, da je postavil, ki prepoveduje otroke v šoli tepsti, propadel, kar gotovo tudi sam priznava, ipak tira še dotične starše — na tribunal. Ali kako to? Moralo bi biti, mislim, ravno na robe! Sodi naj vsak. Sicer — vederemo, širje pojasnenje o svojem času.

Občni zbor c. kr. kmetijske družbe Kranjske.

(Konec.)

Predlog podružnice Vipavske, naj se vlada naprosi, da ustanovi v Postojni gozdni komisarijat, se potem, ko pove deželni gozdnarski svetovalec g. Salcer, da zdaj nij upanja, da bi vlada prošnjo uslišala, zavrže.

Na predlog podružnice Vipavske izreče družba priznanje kmetovalcu g. J. Bajiču za izvrstno čebelorejo in učitelju g. Adlešču.

Gospod prvosednik Wurzbach naglašja, kako zelo tarejo kmetovalca doklade. Osvedočil se je, da je navadna pristava plačala direktnega davka 56 gld., doklad pa 102 gld. Veliko posestvo je plačalo direktnega davka 191 gld., doklad pa 353 gld., 82 kr. To je za kmetovalca uže neznosljivo in on prosi vlado, naj nakladanje tolikih doklad kolikor mogoče omeji.

Deželni glavar vit. Kaltenegger pravi, da se bode stvar uravnala z davkovsko reformo. Kar se tiče doklad, ki jih nalagajo občine, vsak občan, ako se nijso pravilno skepale, ima pravico proti njim pri deželnem odboru ugovarjati.

dr. Ahačič pravi, da ima Angleška toliko postav, da nobeden še tako nadarjen Anglež ne ve za vse, a avstrijske finančne postavice so pa še pravi labirint postavodajstvu. Ako se sklicuje davkoplačevalec na eno postavico, precej ga pobijejo z drugo, in faktično

nevspešno je, če proti kakoj naredbi finančnih uradov ugovarja, kajti ne pomaga nič in še denar za koleke je izgubljen. Plačati dokler se more je potem takem najboljšje in pametnejše sredstvo. Posebno čudno ravnaajo finančne oblasti, ako je treba po elementarnih škodah davek odpisati. Na Koroškem kmet vsaj toliko dobi, da si kupi za 14 dni kaše; pri nas pa še za en glažek žganja ne. Čas bi bilo uže enkrat, da se napravi postava o pristojbinah, pa taka, da je ne bodo razumeli samo finančni uradi, ampak tudi navaden človek. Mi smo dobri Avstrijci in plačamo radi, akoravno teško, ali vsaj vedeli bi radi za kaj plačujemo.

G. Ogulin pravi, da se za vcenitev škode porabljaajo večjiidel nesposobni mladi praktikanti, ki še zelja od repe ne ločijo. O takih nij pričakovati pametnih poročil.

Dr. Bleiweis poroča o postavnjej uravnavi umne govedoreje s tem, da v vsakej občini se za plemo smejo rabiti le taki junci, ki imajo dovoljenje (licenco) zato, in predloži načrt postave, ki se ima izročiti deželnemu odboru. Predlog se sprejme.

Predlog o potrebi postave za razdelitev občinskih pašnikov in ob urejenji zemljišč, ki menjajo gospodarje, se enoglasno sprejme potem ko so ga dr. Poklukar, v daljšem govoru, Dekleva, vitez Kaltenegger, dr. Bleiweis in Šolmajer podpirali.

V glavni odbor se volijo gg. Vičl, Zevnik, Lasnik, Brus, Sovan, dr. Poklukar in Salcer.

Za častne člane se izvolijo gg. Karel Payrer, ministerijalni svetnik, dr. Lorenz, ministerijalni svetnik, baron Schröcklinger, sekcijski nadzornik pri kmetijskem ministerstvu in vitez Gutmansthal, veliki posestnik. Za dopisovalnega člana se izvoli tajnik k. hrvatsko-slavonske kmetijske družbe, g. Gustav Vichodil v Zagrebu. Potem se zbor ob 1/4 na 2 popoldne sklene.

Domače stvari.

— (Ljudska kuhinja) v Ljubljani, ki se je ustanovila 15. aprila t. l., prav dobro ugaja tukajšnjim ubožnim prebivalcem. Dokaz temu je to, da se je do danes 35.000 porcij izdalo. Kakor čujemo, namerava se za prihodnje božične praznike nabrati denarja, da se pogosti 200 ali več siromakov na sveti dan v ljudski kuhinji. Darove sprejema v ta

namen načelnik društva ljudske kuhinje, mestni kasir, gospod Franc Hengthaler, kateri se s hvalevrednim trudom prizadeva, to društvo vzdržati. Če se pomisli, da si vsak mej nami na božične praznike kaj boljšega privoščji, pač je dobro delo, če se tudi ubozim na ta dan podari malo boljše kosilce, posebno se jim bode pa gorka jed v sedanjem pozimskem času prilegla, ko jim preti lakota in mraz.

— (C. k. Kranjska kmetijska družba) po Najvišjem ukazu Njih Veličanstva cesarice Marije Terezije 1767. leta pod naslovom „c. kr. družba za poljedelstvo in koristne umetnosti v vojvodstvu kranjskem“ osnovana, leta 1787. ustavljena, na podlagi Najvišjega patenta Njih Veličanstva cesarja Franca I. od 26. septembra 1814 pa na novo ustanovljena in po Najvišjem sklepu od 8. aprila 1820 za c. kr. kmetijsko družbo v Ljubljani oklicana, je samostojno društvo tacihi ljudij, kateri po svojem posestvu, svojem delu, svojem stanu ali po svojih vednostih družbe namen lahko podpirajo. — Družbe namen je pospeševati in boljšati kmetijstvo in gozdarstvo in sploh zemljedelstvo v vseh razdelkih in pri zravenskih opravilih s podbudo, naukom, zgledom in z dejansko podporo. Leta 1867 je praznovala zatorej svoj 100 letni obstanek. — Sedaj šteje 25 podružnic, katerih meje so se postavile največ po političnih okrajih razlelitvi z dovoljenjem prejšnje c. kr. gubernije od 15. decembra 1848 in katere po §. 30 družbinih pravil posredujejo vpliv in občilo kmetijske družbe na dalje ter pospešujejo družbene namene. Družba šteje danes v vsem udov 1004. Voditeljstvo družbe oskrbljuje centralni odbor z enim prvosednikom, enim podpredsednikom, 12 odborniki in enim tajnikom, ter je razdeljen v 4 odseke za obravnavo posebnih gospodarskih oddelkov. Premoženje družbe obstaja: a) v hiši z vrtom, kjer je družba z dovoljenjem sl. c. kr. naučnega ministerstva od 13. aprila 1848 šteje 1311 l. 1850 na svoje stroške odprla javno podkovijisko in živinozdravniško učilnico, katera se ceni na 8400 gld., b) v javnih obligacijah nominalne vrednosti 9500 gld., c) v privatnih obligacijah v znesku 13.415 gld., in d) v premičnem blagu, pohištvi, orodji itd., cenjenem na 1185 gold., skupaj v vrednosti 32.500 gld. Naša dežela ima razven kmetijske družbe in njenih podružnic še tri posebne družbe, katere od sl. ministerstva za kmetijstvo neposredno dobivajo

sil podplate. Skušal sem storiti prvo, kajti drugo se mi je zdelo nevarneje, ker bi bilo v množici, katere se pri vsakej malenkosti naleti na stotine, posebno v večjih mestih, — obudilo sum nepoštenosti zoper mojo osobo. — Hvala brzeje pomoči, da jej je kmalu odleglo in odprla je oči. A ko je zagledala poleg sebe stati mene, vzdignila je roko, kazaje na me, kakor bi hotela reči: ta je, držite ga! Navzoči policisti so menda to tudi tako umeli, — in moral sem, ker vse protestovanje nij nič pomagalo, z njimi, — in vtaknem sem bil v zapor. Dama pak je bila s fjakermem peljana domov.

„Dva dni sem bil uže v zaporu, kajti predno je policija me mogla izpustiti, se je morala prepričati, sem li res nedolžen, kajti resnico obstati in vse vestno povedati sem se sramoval. A uboga dama je ležala doma in nij mogla priti k zaslišbi. Na mojo neprestano prošnjo in zatajevanje, da sem nedolžen, — dovolilo se mi je toliko, da sem iz skupnega

zapora, kjer so bili raznovrstni potepuhi shranjeni, bil izpuščen v dostojno sobo, kjer sem imel časa dovelj, premišljevali svojo osodo. Mej drugim mi je belila tudi misel, — kako bi se dalo uiti iz zapora, — dokaj glavo. — Poskušal sem najprvo pri oknih, — a omrežje je bilo trdno in se nij najmanj udalo. Poskušal sem potem pri vratih — in o radost! zapah je odjenjal, in v duhu sem zopet sanjal, kako se oklepljem svoje dame. Rahlo sem jih odpri, ter nekoliko pomolil glavo ven. Stražnik me nij zapazil, in hodil je s trdimi koraki po koridoru gori in doli, — ter sem ter tja malo postal pri glavnih vratih, od koder je izhod na ulico, — in je opazoval mimogredočo množico. Premišljal nijsem dolgo. Urno sem imel judovsko podobo raz sebe — kajti od spodaj sem nosil svojo navadno obleko, — in bil sem cel Muren, kakor sicer. Tudi brado sem si potegnil z obraza, — in sem vse pometal pri oknu ven. Po stopinjah sem izpoznal in čul, da je stražnik od moje sobe navzdol po ko-

ridoru korakal. Brez šuma sem vrata odpri in zopet zapri za saboj, ter sem s prvega tiho, potem pa vedno glasneje stopal, kolikor bolj sem se bližal straži. Revež mi je še v svojej nevednosti salutiral, ne vedoč, koga ima pred soboj, — in morda me je imel za kakovega skrivnega komisarja. — Duša se mi je radovala v telesu, — da se mi je moj čin toliko srečno končal, — in domov dospel vzel sem takoj pero v roke in sem opisal gospici Amaliji vse okolnosti natanko, jo spominjal njene obljube, ter prosil pomoči, — ali naj me pa pri očetu oprosti zadnjega nastopa. — Dobil sem še isti večer odgovor, v katerem me je prosila, naj pridem prihodnje jutro svatovsko, ne judovsko, napravljen na dogovorjeno ulico da me bode ona uže tam čakala in jej smem brezskrbno poljub pritisniti na ustni, — ker me goreče ljubi. Zagotovljala me je, da za drugo je uže vse preskrbljeno.

(Konec prihodnjič.)

podporo, in sicer: vrtnarska družba v Ljubljani, svilorejska družba v Metliki, čebelarstva družba v Ljubljani.

Razne vesti.

* (Difteritis), bolezen v grlu, vsled katere zlasti otroci močno umirajo, po raznih krajih Avstrije razsaja in mnogoštevilne žrtve pobira.

* (Rop.) Iz Gradca se 19. t. m. piše, da je tam v predmestju Novej Meksiki bil nek vinski trgovec Peter Kniers iz Ogerskega najden s prerezanim vratom in komaj še dihač. Manjkalo mu je denarne listnice, torej je gotovo, da je oropan bil. Teško ranjeni vinskičak je bil v bolnico prenesen.

* (Dvoboj.) V Innsbuku je knez R. po noči kasno domov šel, pa na okno svojega prijatelja barona S. potkal. Ta, ki nij vedel, kdo ga budi, je debele besede govoril v nevolji. Vsled tega je bil mej njima dvoboj na sablje.

Poslano.

Neki „Laščan“ v včerajšnji številki meni očita, da sem jaz mnoge osebe za nos zvodil, si plačati dal za fotografije, naredil nič, pa izginil. Jaz za varstvo svojega poštenja in svoje časti očitno izjavim, da je to nesramna laž, kajti jaz lahko sodnijsko dokažem, da sem vsakemu, kateri je meni za fotografije plačal, jih tudi poslal. Kar se tiče brezdomovja, katero meni Laščan očita, mu povem, da imam svojo domovino. Da pa nijsem noben slepar, kaže najbolj to, da je Njih Veličanstvo presviti cesar 1. 1864 moje zasluge, za Njemu podeljeni album slik jutranjih dežel, poslal s tem, da mi je podelil brilanten prstan z njegovim presvitlim imenom.

Jaz sem pošten človek in tako bodem tudi ostal, naj si lažnjivi „Laščan“ še toliko trudi moje ime ogrditi.

V Ljubljani 23. novembra 1867.

S spoštovanjem

Kristian Paier,
fotograf.

Dunajska borza 23. novembra.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	63	gld.	45	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	„	85	„
Zlata renta	74	„	35	„
1860 drž. posojilo	112	„	60	„
Akcije narodne banke	812	„	—	„
Kreditne akcije	209	„	25	„
London	118	„	55	„
Napol.	9	„	51	„
C. kr. cekini	5	„	64	„
Srebro	106	„	50	„
Državne marke	58	„	60	„

Stavba

novega župnijskega poslopja (farovža) bode 30. novembra t. l. ob 9. uri dopoldne po dražbi oddana. Klicana cena 7089 gld. 3 kr., varščine 10 %. Pismene ponudbe sprejemljive se z varščino do začetka ustmene dražbe, črteži in pogoji se mogó videti pri

odboru za stavbo farovža v Boštjanji.

Bazar Friedmann

z Dunaja Praterstrasse št. 26,
tukaj

v slonovih ulicah št. 11,
je bil odprt včeraj.

Ondi je najti veliko skladišče izdelkov od
usnja, lesa, stekla in bron, potovalnih potrebščin,
pôtlar igrač in mnogo

zimske tkanine,

n. pr.: jopiči, hlače, nogovice, papuče, itd., itd. ter obino takih stvari, ki so zelo pripravne za darila — vse to po neznano nizkih cenah in izvrstne kakovosti.

Osobito si usojam opozoriti na svoja oblačila od

nepredene svile,

n. pr.: spodnje obleke, jopiče, hlače, nogovice in obujke, katere so priporočili najslavnejši zdravniki za vrlo zdrave, ter sem si jaz kupil patent za njih prodavanje.

Sè poštovanjem

Bazar Friedmann,
Anton Fischer.

(355—1)

Najboljše in najcenejše

obleke

za gospode, dečke in otroke!

Mestne, potne in lovske kožuhe

na veliko izbiro prodaje

M. Neumann,

v Ljubljani, v slonovih ulicah št. 11.

Potni kožuhi, s sedmogradci in šopni,
podloženi po 45 gl.

Lovski kožuhi, z belo jag-

njetino 16 „

Mencičkovi 20 „

Mencičkovi iz lodna 14 „

Zimske suknje 18 „

Suknje za doma 12 „

Suknje za na lov iz lodna 8 „

Zimske hlače 6 „

Najnovejše in najelegantnejše

v konfekciji za dame.

Vuanje naročbe se izvršujó točno s povzetjem, kar komu ne gódi, zamenja lahko z drugim. (341—4)

Lekarna „pri sv. Leopoldu“ na Dunaji,

Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse.

FILIPA NEUSTEINA,

priporoča p. n. občinstvu celo vrsto pravih zdravilnih in toničnih sredstev, ki so se vselej kot izvrstna izkazala in gotovo ozdravila.

Tisot sprical je o tem.

P. n. občinstvo naj se varuje pred nakupom slabih ponarejanj, ki nimajo nikakoršnega vsehpa, in se prosi, da samo one specialitete za prave sprejme, ki nase firmo nosijo.

Neusteinove sladkorjene pile sv. Elizabete za čiščenje krvi

leško odganjajo, čistijo kri, in niso škodljive; dobro posebno pri boleznih v spodnjih organih, zimici, boleznih pranih organov, kože in oči, otrok in žensk; odpravijo zapreje, pravi vir največ boleznij. Ta pila je najboljši in najcenejši izdelek te bice. 1 valar, 8 skatuljic, s 120 pilami, stane 1 gl., posamezne skatuljice 15 kr.

Odlikovane so z jako častečim spricalom dvornega svetovalca prof. Pitha.

Beaume Girome, izvrstno zdravilo za ozeblino. 60 kr.

Dr. Callmanna lasno barvilo, popolnem ne-velemu lasu vsako barvo (črno, rjavno, rumeno) 3 gld.

Orientalni prah za dame, da koži gladkost, (belo ali roza) 1 gld. in 50 kr.

Elektro-motorični vratni trak, za težko ko- najljši uspeh 1 gld. 50 kr.

El Benito, edino dobro sredstvo proti izpadanju las in odpravljenju luskin 1 gld. 80 kr.

Kondensirano švicarsko mleko 56 kr. Nestlejeva otročja moka 90 kr. Dr. Golijev jedilni prah 84 kr. Popova anaterinova usna voda 1 gld. 40 kr. Liebigov mesni ekstrakt 1/8 funta 84 kr. Dr. Pfeffermannova zobna pasta 1 gld. 25 kr. Poltova resedna pomada 1 gld. 50 kr. Dr. Brownova pomada za obranjenje las 2 gld., so vedno frišni v zalogi. Veliko skladišče parfimerij, mil, pomad itd. prvih pariških firm. Čokolade francoskega društva od 60 kr. do 3 gld. funt. Pravi ruski čaj 1 gld. 14 funta. Skladišče vsakojakih instrumentov za zdravljenje, kakor samoklistiri, brizgalnice, bandaže, jako ceno. Velika zaloga zobnih krtac, smuk, in drugih toničnih rečij.

Priporočamo p. n. občinstvu zdravila v sladkorjeni obliči, kakor: kinin, kopaiva, doverski praški, železo, jetrno olje, bromkali, jodkali, rabarber, dvojno ogljenokisla soda, magnezija itd. po najnižji ceni.

Najznanejše specialitete farmacije in parfimerije Francoske, Angleske, Ameriške, Nemčije, Švice in Avstrije so pri nas vedno za dobiti.

■ Mi razpošiljamo ali proti gotovini ali poštnemu povzetju in pri en-gros nakupu dajemo velike rabate. ■

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.